

Pojmenování „esej“ může zahrnovat jakýkoliv počet rozdílných stylů - od záměru někoho přesvědčit až po velmi osobní vyprávění vlastního životního příběhu. Eseje zahrnují všechny možné aspekty života od správných forem vzdělávání až po uměleckou kritiku. Jelikož esejista může používat pro psaní různé styly a může psát o rozmanitých tématech, pak za asi nejzákladnější vlastnost jakékoliv eseje lze považovat její subjektivitu - výpověď vyjadřující názor. Charakteristiku eseje lze klást někde mezi naučný článek obsahující jasné detaily nebo zahrnující fakta a fikci, příběhy fantazijního světa. Esej je tak literárním mostem mezi konkrétním a imaginárním.

Subjektivita eseje je dána požadavkem na zahrnutí úsudku. Hlavní neboli řídicí úvaha je vskutku jejím „srdcem“. Hlavním předmětem eseje musí být určitá generalizace, ovšem ne příliš rozmáchlá v délce několika stránek. Hlavní myšlenka musí být stanoviskem majícím význam, nikoliv být neoddiskutovatelným faktem. Fakta podporující platnost eseje dokonce nejsou pro esej nutností. Pokud se jedná o testování prostřednictvím eseje, pak musí tvrzení v eseji obsažené obsahovat rovněž správnou odpověď na příslušnou testovou otázku.

Úspěchem je obhajitelná generalizace schopná udržet tvrzení díky poskytnutí zdůvodnění a doložení, proč je tato specifická generalizace správná (nebo chybná, v případě, že s něčím polemizujete). Generalizace je používána hlavně v esejích, které jsou akademické nebo polemické. Čím akademičtější nebo formálnější je zadání, tím více musíte při psaní eseje fakticky či logicky dokazovat vaši generalizaci.

Kromě toho, že všechny eseje musí mít začátek, stať a závěr, je přítomnost hlavní myšlenky tím jediným jednoznačným společným rysem různých typů esejí. Pro zjednodušení tohoto článku ale můžeme většinu esejových

forem zahrnout do dvou širokých kategorií lehce zapamatovatelných jako osobní a akademické.

U akademických esejí se jedná o záležitosti neosobní – např. určitý historický moment nebo zdůvodnění „proč byl Bedřich Veliký tak veliký“. Vždy se ovšem ujistěte, že v úvodním odstavci dostatečně uvádíte hlavní myšlenku, v akademickém formě eseje obvykle nazývanou teze, a to pomocí jedné nebo dvou výstižných vět, které adekvátně odpovídají vznesenému tématu nebo otázce. Nepochybně byste teď již měli vědět, že hlavní myšlenka a tudíž i úvodní odstavec, v jehož závěru ji umístíme, jsou nástrojem k úspěchu nebo nezdaru jakékoliv eseje.

Tak jako hlava potřebuje tělo, hlavní myšlenka umístěná v úvodu je zbytečná bez obdobné podpůrné struktury, kterou je stať („tělo“) a závěr. Při vytváření obrazů u osobní eseje se autor může všelijak odchylovat od hlavní myšlenky, zatímco při psaní akademické eseje musí zahrnovat odstavce vztažené k tezi a obsahující argumenty uvedené, nejčastěji hned v úvodu odstavce a rozvinuté dalšími podpůrnými údaji a ilustracemi.

V této fázi psaní již můžete myslet na konec neboli závěr. Závěr akademické eseje odráží úvodní část eseje a znovu, i když obvykle jinými slovy, opakuje hlavní tezi.

To, co představuje akademická esej, je zahrnutí faktů, jednoduše naučených čtením učebnice nebo návštěvou přednáškových hodin, do soudržného a logického celku a což je nezbytný požadavek na vynikající esej, dobře promyšleného argumentu, který by měl být ukázkou perfektní syntézy faktů a logiky. Dovednosti nezbytné pro psaní eseje poskytují základ pro úspěch jak v akademickém světě, tak v běžném životě.

Esej musí obsahovat jednoznačný úvod, stať a závěr, musí být vystavěna kolem nějaké hlavní myšlenky nebo teze. Hlavní subjektivní myšlenka je generalizací, která je

podpořena faktickými důkazy. Smyslem eseje je účinně zodpovědět otázku.